

tohle kluk se zbytkem sluchu v kolektivu slyšících jednoduše nemá.

„Proč se ptáte?“ vrací se učitel rychle do reálu.

„No... jde mi o odhad, kam až by teoreticky mohl dojít. Problém je, že nevíme, v kolik hodin chatu vlastně opustil,“ pohlédne zběžně na Hanku, která jen provinile sklopí hlavu. „A taky nevíme, jestli jde přímo, nebo bloudí někde kolem.“

„No právě,“ namítne Hynek. „Kryšpín může být prakticky kdekoliv.“

„Jenže... není to teda moc pravděpodobné, ale kdyby náhodou zvolil jeden určitý směr a podařilo se mu dojít až k soutěškám...“

„Panebože,“ hlesne Hynek a v obličeji je náhle celý sinalý. „Já... musíme jít!“

Tma konečně zestárla a má šediny. Kryšpín si však není tak úplně jist, jestli má být rád. Zatím ho nenašli, ovšem ve dne to budou mít snazší. A až ho najdou, co bude dál? Radši na to nechce myslet. Každé setkání pro něj teď bude... Kryšpín pracně hledá slovo... až ho s ostychem nalézá... ponížující.

Zase bude muset soustředěně koukat lidem na rty a odzírat. A když budou mluvit moc rychle, neporozumí.

Škoda že nejsem had. Nebo ryba, napadne Kryšpína a vzpomene si, jak s baminkou jeden čas chodili skoro každý týden do zoo.

Baminka vždycky chtěla k opicím a medvědům, taky u lachtanů a tučňáků se pokaždé nasmála. Jenže Kryšpína zajímali hlavně hadi a ryby. Z úplně jednoduchého důvodu.

„Chtěl bych být had, bami,“ oznámil jednou doma.

„Propánajána, jen to ne!“ zhrzila se naoko baminka, ale pak jí to nedalo. „A proč bys chtěl být had? To mi teda vysvětlí.“

„Protože hadi neslyší zvuky jako já. Jenže jim to vůbec nevadí. Nevnímají tóny, ale vibrace.“

„Myslíš otřesy?“

„Přesně. Had neslyší naše kroky, ale pozná, když se chvěje zem pod našima nohama.“

„Vážně?“ zaujalo to baminku. „Dobře že to vím. Až zase půjdeme na houby, budu dupat jako slonice, aby hadi věděli, že jdu, a včas utekli.“

„Ty jsi legrační, bami,“ smál se Kryšpín. „Ty chceš, aby před tebou hadi utekli jenom proto, abys před nimi nemusela utíkat ty, vid’?“

„Když já se hadů nějak bojím, Kryšo,“ přiznala baminka popravdě.

„A co ryby? Ryby máš ráda?“

„No, kapra si o Vánocích dám.“

„Vždyť víš, jak to myslím,“ zlobil se Kryšpín.

„Jasně že vím. Ryby mi nevadí.“

„Fakt? Ryby totiž vnímají zvuk podobně jako hadi. Taky vibracema. Jenže ve vodě.“

„Teda... to jsou věci,“ vrtěla baminka hlavou.

„Vid’! A bami?“

„Ano?“

„Co kdybysme si domů pořídili malý akvářko?“ zaškemral Kryšpín.

„Akvárium s rybičkama?“

„No. Já bych je pozoroval, jak spolu mluvej, víš.“

„Tak uvidíme,“ vzdychla babička. „Až jaké bude vysvědčení.“

Kryšpín nato v encyklopedii o zvířatech a na internetu neustále studoval, jak to s těmi vibracemi u hadů a ryb vlastně je. Jako by slyšeli celým tělem, napadlo ho tenkrát a od té doby se nejdnou zkoušel vžít do jejich podoby. Jenže brzy zjistil, že k dokonalosti vnímání ryb a hadů má bohužel daleko. A o akvárium už pak neloudil.

Zato teď se bude doprošovat, aby všichni, kdo na něj promluví, vyslovovali pomalu a zřetelně. Aby svá slova zopakovali, když to bude nutné. Nebo řekli jinak, aby pochopil. Ale on není nechápavý. Jen mu ti tři dementi vzali sluch. Jako už jednou. V létě na koupališti...

„Hele, Špína jde!“ zaslechl tenkrát za sebou výkřik a vzápětí hluk hromadného smíchu – výsměchu.

Ani se nemusel otáčet, aby věděl, že je to Denis.

„Jdeš se vykoupat, Špindíro? Tak to abysme šli domů, protože až vlezíš do bazénu, bude voda rázem kontaminovaná.“

Nová salva smíchu.

Dělal, že je neslyší, a pokračoval k šatnám. Pronajme si skříňku, kam si uloží věci. Oblečení, mobil, peněženku, klíče, a hlavně brouky pečlivě schované do krabičky. Brouci se v žádném případě nesmí namočit. Ani navlhnout. To je první příkazání Kryšpínova soukromého desatera. Teprve na druhém místě jsou záložní baterky a pak i další věci. Ale voda, voda k broukům prostě nesmí.

Zrovna přecházel po travnaté cestičce pár kroků od bazénu, když ho popadly něčí ruce. Marián, Srpen, Denis.

„Co je?“ vyjekl a snažil se klukům vykroutit.

„Co by? Dáme hoble?“ říčel Srpen rozjívěně.

Zbývající dva už ho povalili a na zemi ho pevně uchopili kolem zápěstí a kotníků.

„Kluci, neblbněte! Prosím vás. Musím si nejdřív vyndat brouky... teda sluchadla!“

„Hele, on nás prosí,“ šklebil se Srpen.

„Nepros,“ pronesl Marián potměšile. „Nejvyšší čas naučit ty tvý brouky plavat.“

„To nejde! To nesmíte!“

„Ale smíme,“ porůvával Denis. „Třeba budou brouci rádi. Určitě ještě nikdy nezkoušeli, jaký to je, poslouchat zvuky pod vodou. Takový to bubláni a šplouchání a cákání, víš?“

„Dost řečí!“ zavelel Marián. „Na tři ho pustíme.“

Kryšpín ještě zadoufal, že na tři ho opravdu pustí. Byl by rád i za to, kdyby ho nechali spadnout na betonový okraj bazénu. Jen do vody ne, proboha! Jenže to bylo zoufale marné přání.

Divoce a za hurónského smíchu přihlížejících ho rozhoupali.

„Jedna!“

„Dva!“

„Tři!“

Kdyby měl volné ruce, třeba by ještě stačil brouky z uší vyrvat a odhodit stranou. Aspoň jednoho. Ale kluci ho drželi pevně. Do té doby, dokud ho nepustili nad hladinou.

Tak to je konec, pomyslel si, když se jeho tělo dotklo vody. Je po broucích.

Vlastně se mu nejdřív ani nechtělo vynořovat. Jen pud sebezáchovy a reflex toužící po nádechu ho donutil vyplavat nad hladinu. V uších mu malou chvíli brnělo, jak zkratované přístroje dodělávaly, a pak se kolem rozlilo ticho. Brouci umřeli.

Ranním šerem, které už spěje k svítání, problesknou světla dvou terénních vozidel. Zdolávají klikatou silničku a za okamžik zastavují před chatou.

„No, chvála bohu!“

„Přijeli záchranáři a psovodi!“

„Konečně!“

„Kde jste byli tak dlouho, chlapi?“

Řidič prvního auta rozmrzele mávne rukou. Škoda řídí. Muž v maskáčích a vysokých kožených botách vyseďá z místa spolujezdce, otvírá zadní dveře a nepatrným

